

BATTLE FIELD TOUR 'DE SOMME' (BFT)

Na het succes van vorig jaar (succes? Slechts 8 deelnemers) werd beslist om opnieuw op uitstap te gaan zonder de dames. En toen waren ze nog maar met ZES en een kruk. Succes ?

Thema dit jaar: 'de slagvelden van de SOMME'.

RV op vrijdag 19 april om 1000 uur aan het museum van PÉRONNE. Timing is aanpasbaar als je een snelle wagen hebt, maar dan mag er geen tractor voor je opduiken. Iets na tien waren echter allen ter plaatse. Enthousiast wilden sommigen direct het oorlogsmuseum binnen duiken maar de meesten hadden al behoefte aan een opkikkertje, koffie groot of klein als het maar op een terrasje is, in de zon.

Maar niet getreurd, het museum 'L'Historial de la Grande Guerre' volgde; de geschiedenis van de streek door de eeuwen heen, met de nadruk op WO I. De slag van de SOMME zelf was niet het hoofdthema, maar het museum was toch de moeite waard. Daarna was het tijd om de innerlijke mens te versterken. Een snelle maaltijd voorafgegaan door een picon vin blanc en dit overgoten met een glaasje rode wijn. Niet veel tijd verliezen want 's avonds stond toch een culinaire maaltijd gepland en we wilden veel doen.

Op naar de slagvelden.

We starten richting DEU Kriegsgräberstätte Fricourt waar de Rode Baron, Manfred von Richthoven begraven lag. Het oorspronkelijk graf wilden we zien en na enig speurwerk hebben we dit ook gevonden.

Nu naar La BOISELLE, naar de Lochnagar Crater waar men voor het eerst tunnels groef en springstof liet ontploffen onder de Duitse stellingen op 01 juli 1916, start van het SOMME offensief.

Vervolgens gaan we naar het imposante Engels-Franse ‘Mémorial de THIEPVAL’ waar 72000 Britse en Zuid-Afrikaanse namen in staan gebeiteld van gesneuvelde maar nimmer terug gevonden soldaten. Vooraan liggen 300 Franse en 300 Commonwealth gesneuvelden begraven als symbool van de samenwerking. Hopelijk laat men die liggen na de BREXIT, je weet maar nooit.

Intussen zijn we al in de late namiddag en het is warm en heet en we krijgen dorst, dus besluiten we eerst een verfrissing te nemen vooraleer we de volgende tussenstop doen. Hopelijk vinden we iets onderweg en we zullen stoppen als we iets zien. Helaas zijn onze logistieke en politie verkenners niet zo alert of hebben ze geen goede neus voor zulke zaken want in ieder geval komen we toe aan het Memorial Terre-Neuvien in Beaumont-Hamel zonder de noodzakelijke dorstlesser maar onze Erik die volgde in de tweede wagen had wel degelijk een Stella-Artois bord opgemerkt van een drankgelegenheid.

Maar ja het was tenslotte een battle field tour, historische kennis primeerde boven primair genot. Onder deskundig leiding van onze gids kregen we nogmaals uitleg waarbij het niet zo nauw stak met 10000 doden meer of minder, overtuigend uitgelegd slikten we alles. Af en toe werden onze wenkbrauwen toch gefronst

maar niemand durfde echt tegenspreken, was dit uit eerbied of omdat hij ook chauffeur was en we afhankelijk waren van hem.

In ieder geval was het dit het laatste bezoek van de dag. Het voorstel om nog de begraafplaats van de Australiërs, de museums van Albert, Franco-Australië en kleinere begraafplaatsen aan te doen werd niet echt enthousiast onthaald, eerder verontwaardigd. De argumenten dat we nog naar AMIENS moesten rijden, inchecken in het hotel, verfrissen en dat we gereserveerd hadden voor de maaltijd waren doorslaggevend.

Op naar onze bivakplaats : hotel MERCURE Cathédrale in AMIENS

Na het inchecken werd beslist om toch eerst snel de dorstigen te laven vooraleer te gaan douchen en de hongerigen te spijzen. Het restaurant bevond zich recht tegenover het hotel. We kozen voor de verrassingsmenu met VIJF gangen met aangepaste wijnen. De sfeer was goed, het gezelschap aangenaam, er was enkel discussie of we met zijn allen aan één tafel zouden zitten of we iemand (WIE ?) aan een tafeltje apart zouden zetten. Gelukkig vond de maître d'hôtel dit geen goed idee; slecht voor zijn reputatie.

De maaltijd was lekker, de gereserveerde wijn echter minimaal, we kregen wel een extra glas maar er ontbrak echter toch een stukje vlees en sommigen hadden misschien nog wel een plaatsje over voor iets extra's. We besloten dan maar om nog een koffietje te nemen. Sindsdien weten we ook dat je in een expresso koffie twee maten hebt; klein en extra klein en dit tot grote ergernis van Erik.

Gelukkig was er nog een bar open bij het hotel waar een afsluiter konden drinken. Twee 'die hards' dronken nog 'a last one for the road' tot zij daar letterlijk buiten werden geborsteld.

Zaterdag 0830 uur; ontbijt. Iedereen present en de vorige dag werd overlopen. Allen waren onder de indruk van de waanzin van de zinloze aanvallen. Maar ook vernamen we dat een luchtbombardement niet enkel doden kent maar ook mensen tot leven kan wekken. Luchtbombardement KORTRIJK 1943. Martin werd bij zijn geboorte klinisch dood verklaard door de dokters, toen hij weg werd gebracht naar het mortuarium ging het luchtalarm af. Iedereen vluchtte naar de schuilkelders en in de chaos werd Martin op een marmeren vensterbank gelegd. In de minuten die volgde passeerde een verpleegster en die zag dat hij toch tekenen van leven vertoonde door een beweging die hij maakte, ze nam hem gelukkig mee en zo stond hij op uit de doden; een mooi waar gebeurd Paasverhaal.

Maar we kunnen niet eeuwig blijven ontbijten; de stad AMIENS verwacht ons. Afspraak om 1100 uur voor een 'promenade en barque des hortillonnages'; 45 minuten glijden over het water; rustgevend, ontspannend en niet vermoeiend, in de zon luisteren naar het geleuter van een Franse stuurman. Terzelfdertijd steunen wij met ons bezoek het Frans patrimonium om dit stukje erfgoed te bewaren, als dit geen goede daad is van 'les petites belges', zoals hij ons enkele keren noemde.

Gezien de ervaring van de vorige dag en het feit dat we dorst hebben, menen wij dat het tijd is voor de 'apero'. Een bar gezocht, niet evident, gezien op dit uur daar de meeste enkel open zijn voor restaurantgebruikers maar wie zoekt die vindt. EEN is GEEN en dus nemen we een tweede, 'petite bière s.v.p.'. en de tijd verstrijkt. Eten moeten we echter ook doen maar gezien het late uur en het mooie weer zijn alle resto's buiten volzet en moeten we zoeken om een plaatsje te vinden met zes aan één tafel. Niet gemakkelijk uiteraard en dit bewijst dat zelf zes nog te veel is of hebben we lang ge-aperitifd ?? Slimmer zijn en reserveren de volgende keer. Enfin, we hebben uiteindelijk toch nog iets gevonden (vrij normaal want op de duur heeft iedereen gegeten en komen er tafels vrij). Erik kreeg eindelijk zijn stukske vlees en Philip nam het onzekere voor het zekere en bestelde nog een mergpijpje erbij. Goede raad dat dit slecht was voor zijn cholesterol liet hij aan zich voorbij gaan. Het koffietje achteraf smaakte en Erik wou zeker zijn, dus bestelde hij maar 'un grand café'.

Nu moesten we nog de kathedraal bezoeken, de bezienswaardigheid van Amiens, we hadden dit steeds uitgesteld. Om het goed te maken beslisten we om tot op de hoogste torens te gaan, 300 trappen up and ...down. Dankzij de aanwezige militairen in de groep en het nodige 'gezwans' kregen we korting. Ik denk dat ze blij waren dat we betaalden zodat ze de volgende toeristen konden bedienen, maar wij content uiteraard en het bezoek loonde de moeite. Mooie kathedraal en mooi panorama van daarboven.

Na een laatste groepsfoto was het tijd om een afsluiter te drinken; vijf perriers en een abdijbier, de terugweg was nog lang.

Wat hebben we geleerd gedurende deze BFT.

1. Het was mooi weer en we hebben veel gezien.
2. De officierenkring is bij de tijd en doet aan integratie. Het bestuur doet af en toe pogingen om zich te integreren met de leden. Goed zo.
3. Er werden plannen gemaakt voor volgend jaar, twee dagen, waarom geen drie of vier ? Normandië, Bastogne, London, Arnhem ...
4. De afwezigen hadden weer ons ongelijk of... hadden ze misschien toch gelijk want je weet maar nooit wat er kan gebeuren met deze tijdelijke vrijgezellen.

Tot volgend jaar ; bij leven en welzijn.

ZES BFT liefhebbers

Erik, Philip, Franky, Jean-Claude, Martin en Rudi